

1.

Ochtend, nog slaperig probeer ik mijn ogen te openen. Het kost enige moeite, alsof ze vastgeplakt zitten en ik niet wil dat ze open gaan. Hoelang ik zo wakker lig te worden weet ik niet. Zacht beweeg ik me om het warme contact met de deken, die over me heen ligt, niet te verliezen. Warmte die nu nog, als een bescherming voor mijn lichaam is. Waar de gordijnen van de slaapkamer over elkaar heen vallen, is een klein spleetje waar zonlicht door naar binnen valt. Ik kijk van onder de deken slaperig de kamer in naar de vloer. Langzaam verschuift het dunne straaltje zonlicht over het zeil in de slaapkamer. Het stof op de vloer wordt licht grijs verlicht en wordt ook weer langzaam vol van schaduw. Plotseling schrik ik op van het kraken van de plankenvloer in de slaapkamer naast die van mij. Mijn oudere zusje stapt, terwijl ik weer ingedommeld ben, uit haar bed. Anne is drie jaar ouder dan ik. Ik realiseer me dat ik ook uit bed moet komen om te ontbijten en naar school te gaan. Met een zwaai gooi ik even later de dekens van me af en ga op de rand van het bed zitten. Terwijl ik me uitrek, raken mijn tenen het koude zeil. Ik kan een rilling niet onderdrukken. Ik laat me dan van de rand van het bed zakken en wankel nog slaperig naar de stoel waar mijn kleren op liggen. Ik gris het hoopje kleren van de stoel en loop nog versuft over de overloop naar de badkamer. Beneden hoor ik mijn moeder al bezig in de keuken. Ze zal mijn zusje en mij gehoord hebben, want ik hoor de keukendeur opengaan. Een korte stilte kondigt het sluiten van de deur weer aan. Mama weet dat we uit bed zijn. Anne loopt uit de badkamer langs mij heen naar beneden. Ik kijk haar niet aan, maar als ik de badkamerdeur achter mij sluit zie ik op de trap nog een glimp van haar terwijl ze de gang in loopt naar de keuken. Nadat ik me gewassen heb en naar de wc. ben geweest, loop ik ook naar beneden. Mijn zusje zit dan al aan tafel met een dubbele boterham in haar hand. 'Goede morgen' zegt mijn moeder, 'lekker geslapen?'

Met een kort 'mmm' denk ik antwoord te hebben gegeven, maar daar is mijn moeder niet mee tevreden en ze vraagt 'of ik sacherijng ben.'

'Nee,' zeg ik, 'ik heb wel goed geslapen maar het is zo vroeg' en leg even mijn hoofd op de rand van de tafel. Mijn zus moet daar zacht om lachen.

'Kom' zegt mama, en ik ga weer rechtop zitten.

Na de thee en een boterham zoek ik mijn spullen voor de school en slof de gang in om mijn jas aan te doen.

'Dag mama. 'Dag meisje' roep ze nog, 'tot straks.'

In de schuur gekomen doe ik mijn schoolspullen achterop de fiets en rijd de schuur uit, het tuinpaadje over en rechtsaf richting school. Ik kijk nog even om naar ons huis dat omringd is met hoge bomen. Door de bomen ziet het huis er erg oud uit. Het huis is, zoals ik ooit gehoord heb van papa, gebouwd in 1930. Mijn ouders hebben hier niet hun hele leven gewoond. Mijn vader is nu 41 jaar en mijn moeder 36 jaar. Het is 1965. Ze wonen hier nu geloof ik 12 jaar. Eerst woonde mijn vader in Haarlem en mijn moeder in Heemstede. Even heb ik de neiging om te gaan hoofdrekenen hoe oud het huis was toen mijn vader geboren was, maar ik ben nog steeds niet helemaal wakker. Nu wonen we dus al een aantal jaren in Heemstede. Ik wordt ingehaald door twee lachende en hard pratende fietsers. Het is mijn zus met haar vriendin. Giechelend fietsen ze mij voorbij zonder verder acht op mij te slaan. Bij de school aangekomen zet ik mijn fiets in de stalling en steek het schoolplein over, naar mijn klasgenootjes die in een groepje bij elkaar staan. Als ik bijna bij het groepje ben gaat de schoolbel. Ik loop gehaast met de rest naar de ingang van het gebouw voor het lager onderwijs. De school waar ik op zit, heeft een lager en een voortgezet onderwijs. Mijn zus zit in de tweede klas van het voortgezet onderwijs en ik zit in de zesde klas van het lager onderwijs. De klassen van het lagere onderwijs zijn ook nog verdeeld in jongens- en meisjes- klassen. Zoals altijd is het een geduw en getrek om door de smalle deur binnen te komen. Terwijl ik zo ingeklemd zit, voel ik iets prikken in mijn rug en voel met mijn hand naar de plek van de pijn. Dan voel ik weer een prik in mijn rug en kijk snel om. Ik zie dat mijn klasgenootje Debbie iets verder achter mij staat. Ik haat haar, en zij steekt haar haat voor mij ook niet onder stoelen of banken. Triomfantelijk steekt ze lachend haar vuist omhoog en tussen haar vingers blinkt een naald in de ochtendzon. Ze heeft me daar dus gewoon mee in mijn rug lopen steken! Ik word kwaad en draai me om, om op haar af te gaan. Ik probeer naar haar te spugen en om dan snel bij haar te kunnen komen om haar een lesje te leren. Gejoel ontstaat in de naar binnen gaande groep en snel naar binnen lopende jongens en meisjes die tussen de ruzie uit willen blijven. Enkele van hun geven ons dan de ruimte omdat ze denken dat we gaan vechten. Een van de leraren heeft echter in de gaten wat er aan de hand is, komt snel toegelopen en trekt ons uit elkaar. Terwijl hij Debbie aan haar arm vasthoudt wijst hij naar mij om verder door naar binnen te lopen. Ik kijk nog boos om naar Debbie. Mijn haat naar Debbie groeit met de dag en ik weet zeker dat ik haar dit betaald zal zetten.

In de klas zie ik haar later nog een paar keer triomfantelijk naar mij omkijken, zo van 'had ik je toch mooi te pakken'.

Zo zit ik dan weer te bedenken, hoe ik haar terug kan pakken op een manier die ze niet gauw vergeten zal. Plotseling hoor ik mijn naam, en de leraar vraagt 'of ik begrijp wat hij zojuist heeft uitgelegd.'

Mijn eerste reactie is dat ik een geweldig rood hoofd krijg. De hele klas ligt vervolgens dubbel en de meester schudt met zijn hoofd. In gedachten door Debbie, heb ik dus echt niets gehoord van waar de meester het over had. Vermanend legt de leraar nog eens uit wat hij aan het vertellen was. Als hij dan weer begint te vertellen is zijn blik af en toe op mij gericht om te kijken of ik er nog wel bij ben. Mijn gevoel zegt dat Debbie weer naar mij zit te kijken. Ik haat haar in het diepst van mijn hart. Zo nadenkend realiseer ik me dat als ik iets wil bedenken, ik haar geen aandacht meer moet geven. De rust komt langzaam bij me terug. Na school of later deze week, komt mijn beurt wel als ze naar huis gaat. Het laatste uur op school is het leukste lesuur, waar ik altijd naar uitkijk. Mevrouw Hansen is onze handenarbeid juf en vandaag mogen we zelf sieraden gaan maken. Ze heeft daarvoor een hoop kettinkjes meegenomen die we mogen gebruiken en stukken verzilverde draad en een hoop kralen. Met grote moeite en met hulp van de juf lukt het mij om een ringetje te maken van zilverdraad en twee rode kralen. Schuin tegenover mij zit Debbie, ik wil niet op haar letten maar kan het toch niet laten. Ik zie dat ze bezig is om een hangertje te maken voor aan een ketting. Ze maakt van zilverdraad een soort balletje met daarin, in verschillende kleuren, glinsterende kralen die ze uitgezocht heeft uit het bakje met kralen wat de juf er heeft neergezet. Het balletje van zilverdraad geeft de kralen wat ruimte omdat het veel groter is dan de kralen, zodat ze in het balletje kunnen bewegen. De juf laat het balletje aan iedereen zien en zegt daarbij 'dat het erg creatief gemaakt is.'

Omdat de kralen allemaal van verschillende kleuren zijn, is het of je steeds iets anders ziet. Het ziet er nooit hetzelfde uit. Aan het balletje zit weer een oogje waardoor het kettinkje loopt. Dan is het plotseling vier uur en nadat we alles opgeruimd hebben rennen we naar buiten. Op dat moment komen ook de klassen van het voortgezet onderwijs naar buiten en ik zie mijn zus met haar vriendin naar de fietsenstalling lopen. Ik kijk nog een keer het schoolplein over of ik Debbie zie, maar ik zie Debbie nergens dus ik besluit maar om naar huis te fietsen.

Thuis aangekomen is mijn zus er nog niet, en mama vraagt 'of ik eens wil gaan kijken waar ze blijft.'

'Want,' zegt ze, 'ik zie haar steeds met die Dick van een paar straten verderop.' Morrend haal ik mijn fiets weer uit de schuur en rijdt de wijk door. Nergens is een spoor van Anne of Dick of haar vriendin te zien.

Ik besluit daarop maar naar het park te fietsen om te kijken of ze daar is.

Aan de achterzijde van het park stroomt een wild beekje met daarin een stuw van beton. Net voorbij de stuw is een bruggetje gemaakt zodat je weer terug het park in kan. Bij de brug zie ik een fiets staan en zie Debbie bij de stuw staan. Ze hangt wat voorover, alsof ze wat uit het water aan het vissen is. Zodra ze mij ziet begint ze in zichzelf te praten, en komt dan naar mij toe toegelopen. De haat laait weer in mij op en ik laat mijn fiets vallen om op haar af te lopen, want ik heb nog een appeltje met haar te schillen.

De blik in haar ogen is enkel op mij gericht. Ze haalt uit om mij te slaan, maar ik ontwijk haar en probeer haar aan haar haren te trekken. Ze weert zich met een slaande beweging af en opeens heb ik haar ketting vast. Haar ketting breekt en met een zwaai vliegt hij door de lucht en valt op de verhoging van de betonnen muur van de stuw. Daar blijft hij dan roerloos liggen. Even staan we sprakeloos stil. Debbie barst dan in huilen uit en begint naar mij te schelden en roept, 'mijn mooie ketting!'

Ze schreeuwt, 'die haal jij ermee af!'

Met enige tegenzin stem ik ermee in, het is tenslotte ook mijn schuld dat de ketting daar nu ligt. In de berm ligt een lange tak en met die tak leid ik Debbie over het verhoogde deel van de stuw. In het midden van de stuw stort het water zich de diepte in, ik denk wel een meter naar beneden.

Debbie is bijna bij de ketting als ze haar evenwicht, terwijl ze bukt, verliest en ze met een schreeuw de tak los laat en de diepte in plonst. Haar schreeuw wordt gedempt door het geweld van het water en ineens is ze helemaal weg. Nergens is ze meer te zien. Rillingen van emoties lopen over mijn lichaam, ik weet niet meer wat ik in paniek moet doen, en ik moet me inhouden om niet in huilen uit te barsten. Ik kijk snel in het rond of er toch niet ergens iets van haar te zien is. Maar nergens is iets van haar te bekennen. Ik vraag me dan af, is dit nu mijn schuld, heb ik dit gedaan? Debbie was toch begonnen?

Zij wilde toch de ketting van de muur afhaken? Zij is toch begonnen met vechten?

Na nog even rond gekeken te hebben zie ik nog steeds niets van haar. Het was een ongeluk, bedenk ik me en weet even niet wat ik nu moet doen. Ik moet hier weg zien te komen voordat iemand me ziet. De tak moet weg en ik moet hier weg. Als ik dan de tak weer terug in de berm wil gooien zie ik het kettinkje nog op de rand van de stuw liggen.

Met de tak schuif ik voorzichtig de ketting van de betonnen muur af en glijd deze zo het woeste water in. Ik gooi de tak weer terug in de berm, raap mijn fiets op en rij over het bruggetje het park in. Daarbij kijk ik af en toe rond of er iemand te zien is, die mij gezien kan hebben. Het is doodstil in het park, er is niemand te bekennen. In de verte hoor ik alleen het water wat omlaag valt van de stuw. Als ik dan thuis kom, vraagt mama 'waar ben je toch al die tijd geweest?'

'Anne is al lang thuis.' Ik vertel haar dat ik eerst langs het park ben gereden en daarna de hele wijk heb door gefietst en Anne niet heb kunnen vinden. Die avond merkt mama op dat ik nogal stil ben. Ik probeer me dan te concentreren om toch deel te kunnen nemen aan de gesprekken die mijn vader en moeder met Anne aan het voeren zijn. Als ik dan later op bed lig, flitst alles van die dag nog eens aan mij voorbij. Ik weet nu zeker dat het een ongeluk was en dat ik in paniek ben weggefietst. Langzaam bekruipt me de zekerheid, van en hoe ik het verhaal zal vertellen als het ooit uit zou komen wat er met Debbie gebeurd is. Waar zou ze nu toch zijn en zou ze nog uit het water hebben kunnen komen? Ik huiver en trek de deken over me heen en wens dat dit nooit gebeurd is. Later die nacht schrik ik wakker van een sirene. Het is de sirene van een van de hulpdiensten, maar ik kan niet uit elkaar houden wat het is. Brandweer, politie of ambulance. Maar dat het met Debbie te maken heeft is mij wel duidelijk. Ik kan die nacht niet meer slapen door alle gedachten en angsten die door mijn hoofd spoken. Die ochtend stap ik gebroken uit bed en beneden gekomen vraagt mijn moeder, wat er aan de hand is. Ik vertel haar dat ik, nadat ik een sirene hoorde niet meer kon slapen en later toch weer in slaap ben gevallen. Ik heb de sirene ook gehoord, zegt ze. Mama stelt dan maar voor om mij ziek te melden, zodat ik even wat bij kan slapen. Hier ben ik blij mee en nadat ik haar verteld heb wie ze dan moet bellen op school, ga ik snel terug naar bed. Ik kan echter niet in slaap komen, omdat ik nog te veel bezig ben met wat er met Debbie is gebeurd. Nog diezelfde ochtend komt Anne onverwacht naar huis van school. Samen met mijn moeder komt ze op mijn kamer, met de mededeling dat er iets heel ergs is gebeurd. Moeder gaat op mijn bed zitten en van spanning moet ik al bijna huilen, want ik weet natuurlijk al wat er gaande is. Mama verteld dat Debbie uit mijn klas gisteren niet is thuis gekomen uit school. Daarna is meteen vanuit de politie een zoekactie gestart, waarbij eerst haar fiets gevonden werd bij het brugje in het park. Maar Debbie was, hoewel men ook uitgebreid in het water zocht nergens te vinden. Toen het ging schemeren vond een man, die zijn hond aan het uit laten was Debbie drijvend en levenloos in het water.

Ik kan mijn tranen niet meer bedwingen en begin te huilen. Mama slaat een arm om mij heen en Anne pakt mijn hand en streelt die zacht. Zodra ik uitgehuild ben verteld Anne dat de hele school vrij heeft gekregen omdat er een en ander geregeld moest worden voor de begrafenis. En om les te geven en iets te kunnen leren was iedereen te veel onder de indruk van wat er gebeurd is. Ik vraag aan Anne hoe Debbie dan verongelukt is? Anne antwoordt dat ze waarschijnlijk in het water is gevallen en daarbij is verdronken in de sterke stroming van het beekje. Nu wordt het een stuk waarschijnlijker, dat zeker nooit uit zal komen wat er precies gebeurd is bij de stuw. De dag daarna ga ik weer naar school. Op het schoolplein aangekomen merk ik dat de sfeer anders is dan normaal. Iedereen is stil van wat er gebeurd is en op verschillende plaatsen staan groepjes zacht met elkaar te praten. Dan gaat de schoolbel en iedereen loopt gelaten langzaam naar binnen. In de klas aangekomen zie ik op de lessenaar van Debbie haar foto en een bosje roosjes. Ik kan dan mijn tranen niet meer bedwingen en begin te huilen. Dat zij dood is, is mijn schuld! Enkele andere meisjes beginnen nu ook te huilen en te snotten en omhelzen mij om elkaar te troosten. Overal in de klas staan nu groepjes met snottende en huilende kinderen. Het overlijden van Debbie heeft een diepe indruk achter gelaten in de klas. De meester komt nu binnen en ik zie dat hij ook duidelijk aangeslagen is door wat er gebeurd is. Dan vraagt hij of iedereen wil gaan zitten en vraagt aan mij of ik gehoord heb wat er gebeurd is? Ik vertel hem snottend dat Anne alles aan mij verteld heeft. Weer begin ik, en ook andere kinderen, te huilen. De meester is intussen gaan zitten en begint te vertellen hoe de komende dagen zullen gaan verlopen. Hij vraagt ook om elkaar te steunen bij dit verlies, verdriet en emoties die dit tragische ongeluk oproepen. Ook zegt hij dat als we erover willen praten, zelfs tijdens de les, we dit meteen moeten doen. Het is erg onzeker of wij Debbie nog mogen gaan zien. Ook zou het kunnen dat ze alleen in familiekring begraven gaat worden. Antwoord daarop zal de school morgen van de familie krijgen. De volgende ochtend wordt in de klas bekend gemaakt dat alle kinderen van de klas voor een gedeelte bij de begrafenis mogen zijn, maar dat we Debbie niet meer mogen zien. Diezelfde dag komt er een man op school van ongeveer de leeftijd van mijn vader, hij lijkt er zelfs een beetje op vind ik. Alleen heeft hij meer grijs haar dan mijn vader en heeft hij een snor. Een snor die vreemd genoeg nog helemaal bruin is. Je zou haast zeggen dat het een plak snor is. Hij praat heel even met de meester op de gang en komt dan samen met de meester naar binnen de klas in.

Eenmaal binnen zegt de meester, meisjes dit is de heer Versteeg van de Politie afdeling Recherche, hij komt wat vragen. Ik raak bijna in paniek, er zou toch zeker niets uitgekomen zijn? De rechercheur kijkt de klas door en zegt, meisjes ik ben hier vanwege het tragische ongeluk wat jullie klasgenootje is overkomen. Wij zijn er al zo goed als zeker van dat de dood van Debbie en ongeluk was. Maar de wet schrijft nou eenmaal voor dat wij alles moeten onderzoeken en niets mogen uitsluiten. Daarom is mijn vraag aan jullie. Hebben jullie, of heeft een van jullie iets gezien wat verband zou kunnen houden met het ongeluk van Debbie? Ze moet rond etenstijd in het water terecht gekomen zijn en ik weet dat er dan weinig mensen buiten zijn. Gelukkig, denk ik bij mezelf. Niemand zegt iets, en een poos is het stil. De rechercheur kijkt de klas door en kijkt daarbij iedereen even aan. Ik heb de neiging om me te verschuilen achter een van mijn klasgenootjes. Ik zie dat sommige hun ogen neerslaan als hij ze aankijkt. Als hij mij aankijkt besluit ik hem recht in zijn ogen te kijken. Als het moment daar is, doe ik dat dan ook, en even krijg ik het gevoel dat hij mij langer aankijkt dan de anderen. Als hij weg kijkt, komt er een gevoel van overwinning over mij heen en ik moet mij bedwingen om niet stiekem te glimlachen. Als de rechercheur de klas heeft rond gekeken, onderbreekt de meester de stilte en zegt, mijnheer Versteeg als we nog iets horen of iets te weten komen dan laten we u alsnog iets weten. De rechercheur zegt terwijl hij de klas nog eens rond kijkt, dat is afgesproken, geeft de meester een hand en zegt mijnheer, kinderen, sterkte bij de begrafenis. Dan loopt hij de klas weer uit en de lessen gaan beginnen.

Drie dagen later is de dag van de begrafenis aangebroken. Alle klasgenootjes zijn op hun netst aangekleed. Ik ervaar de dag van de begrafenis als erg spannend. Ik ben bang dat ik mijn emoties niet zal kunnen beheersen. Met de hele klas begeleiden we de kist de kerk in, terwijl een koor liederen zingt. Ik merk dat ik niet de enige ben die dit allemaal erg spannend vind. Overal in de kerk zie ik volwassenen en kinderen die huilen. Naarmate de mis verder gaat, zakt de spanning bij me weg en realiseer ik me dat mijn enige getuige in die kist daar voor bij het altaar in de kerk ligt. Niemand zal ooit weten wat er tussen Debbie en mij gebeurd is, zolang ik mijn mond maar dicht houd. Zo duurt de mis langer dan een uur, omdat verschillende mensen steeds wat willen zeggen voor in de kerk bij het altaar. Na de mis begeleiden we Debbie in een lange stoet naar de begraafplaats vlak naast de kerk.

Alle klasgenootjes staan links en rechts bij de ingang en tussen ons door, wordt de kist de begraafplaats opgereden. We hebben allemaal een roos gekregen op de school die we in het voorbijgaan op de kist leggen. Zo nemen we afscheid en is de stilte voelbaar boven het geluid van de kerk klokken die onafgebroken luiden. De familie van Debbie loopt nu achter de kist verder de begraafplaats op. Dan gebaart de meester naar ons dat we terug gaan lopen naar de school. Zwijgend lopen we terug naar de school.

2

De school is nu al weer een paar weken bezig na de dood van Debbie, en de lessenaar van Debbie is verschoven naar het einde van de klas. De foto en de bloemen midden in de klas zorgden voor teveel afleiding in de klas. Haar foto is aan de zijmuur van de klas gehangen met het bosje rozen op zijn kop gehangen ernaast. Om de foto en het bosje rozen heeft de meester een groot hart getekend met haar naam.

In juli word ik twaalf en daar kijk ik nu naar uit. Mijn zus Anne is inmiddels 15 en heeft verking met een jongen die Dick heet. Hij zit ook op de middelbare school. Gisteren liet Anne mij wat lingerie zien die ze gekocht had.

In de week dat ik jarig ben, komt mijn vader met een glimlach van zijn werk thuis. Als we die avond dan aan tafel zitten zegt hij dat hij iets belangrijks te vertellen heeft. Daarbij kijkt hij naar mijn moeder die dan geheimzinnig kijkt en naar hem lacht. In spanning wachten we af en dan vertelt hij, dat hij op zijn werk promotie heeft gemaakt. En ook dat daarbij een grote salaris verhoging aan vast zit.

Maar de grootste verrassing is dat we daarom dit jaar voor het eerst op vakantie gaan naar Frankrijk. Papa en mama wilden dit al zo lang en nu kan het dan eindelijk. Ook zal papa gauw uit gaan kijken naar een auto. Voor het eerst in mijn leven ga ik op vakantie naar het buitenland. Mijn zusje kijkt echter bij dit alles erg sip. Terwijl ik haar zo aan zit te kijken rollen er tranen over haar wangen. Mama staat dan op en slaat een arm om haar heen en neemt haar mee naar boven. Wat later, komen ze weer, zo te zien opgelucht, naar beneden. Het avondeten verloopt erg druk, vanwege de aanstaande veranderingen in ons gezin. Ieder heeft zo zijn eigen ideeën over wat we veranderd zouden willen zien of wat we zouden willen hebben. Anne stelt zelfs voor om een hond te nemen. Maar papa en mama zien dat helemaal niet zitten.

De verzorging en het uitlaten zouden te veel druk op ons gezin leggen. Anne stelt zelfs voor om de hond steeds samen met Dick uit te laten. Mama vraagt haar, en als het dan uit raakt? Dan kijkt Anne weer sip. Tot slot zegt mijn vader dat mama en hij de vakantie voor mijn verjaardag willen boeken. Die avond worden nog allerlei dingen besproken en wordt het tijd om naar bed te gaan. Als papa later die week weer thuis komt van zijn werk, vraagt hij ons om even mee buiten te kijken. Daar staat een witte auto. Op de achterzijde lees ik Ford taunus 12M. Voor het eerst in ons gezin hebben we een auto. Na het eten gaan we met zijn allen in de auto om een ritje te maken. Ik vind het heerlijk om zo over de weg te zoeven, het lijkt wel een droom.

Eindelijk is dan de dag van mijn verjaardag aangebroken. Met spanning kijk ik uit naar de cadeautjes die ik zal krijgen. Maar nog meer naar welke plaats in Frankrijk we naar toe gaan op vakantie. Want dat hadden mijn ouders beloofd.

Vandaag zouden ze vertellen waar we naar toe gaan op vakantie. Nog voor mijn wekker af loopt krijg ik ontbijt op bed met daarbij een cadeautje van mijn vader en moeder. Lang zal ze leven, zingen ze als ze naar boven komen gelopen.

Op het dienblad ligt een klein pakje. Maar eerst moet ik ontbijten voordat ik het mag uitpakken. Het ontbijt is dus zo op en ik begin met het uitpakken van het cadeautje. Voorzichtig scheur ik het papier los. Halverwege zit een briefje wat ik eerst moet voorlezen.

Vandaag wordt onze dochter twaalf jaar. Dit vieren we met elkaar. Voor jouw verjaardag hebben we een cadeautje gekocht wat zeker goed van pas zal komen in Blochennes. Veel plezier ermee. Mama en papa.

Mama vertelt dat we in Blochennes een tent gehuurd hebben voor zes personen met alles daarin. Koelkast, gasfornuis, bedden en allerlei borden en bestek. In de tent zijn drie slaapcabines een voor mama en papa een voor Anne en mij en een voor Dick. Dat Dick meegaat, is voor mij helemaal nieuw en ik vind het een beetje vreemd. Voorzichtig rol ik het papier verder af en zie dat het cadeau een fotocamera is met daarbij ook nog een extra fotorolletje. Mama zegt dat die goed van pas zal komen op de vakantie, want het schijnt er erg mooi te zijn.

Ik bedank mama en mijn zusje voor het mooie cadeau. Vader bedank ik wel als hij vanavond weer thuis komt, zeg ik. Daarna ga ik me wassen en aankleden om naar school te gaan.

Om mijn klasgenootjes te trakteren heeft mama een grote zak met appels mee gegeven en voor de meester een reep chocolade. Eerst wordt er natuurlijk gezongen in de klas en dan mag ik aan de meester de reep geven en aan de andere kinderen een appel. Mijn stoel is versierd en alle kinderen feliciteren mij met mijn verjaardag.

Die middag na school komen er nog een paar tantes en een oom die al met pensioen is, mijn oom rookt een grote sigaar. Ook het vriendje van Anne komt en hij mag zelfs blijven eten. Het was wel vreemd om door Dick gezoend te worden toen hij mij feliciteerde. De eerste keer dat een jongen mij zoent.

Tijdens het eten vertelt papa dat Dick ook met ons meegaat, maar dat wist ik natuurlijk al. Mijn ouders hadden dat al eerder afgesproken met de ouders van Dick. Het schijnt dus wel serieus te zijn tussen Anne en Dick. Anne en Dick zitten te glunderen als papa dit verteld. Alsof het een bevestiging is van hun verkering.

De laatste dag voor de vakantie krijgen we onze rapporten. We krijgen dan ook te horen naar welke vervolgopleiding we mogen omdat dit de laagste klas van het lager onderwijs was. Deze laatste dag op school verloopt ontspannen omdat al de lesstof allemaal al is door genomen. De meester gaat bij alle kinderen langs om te horen hoe ze dit jaar hebben ervaren en waar ze naar toe gaan op vakantie. Soms haalt de meester zijn atlas van zijn bureau om samen te kijken waar de vakantieplaats ligt. Dan is het moment aangebroken dat we onze rapporten krijgen. De meester vertelt eerst dat er niemand van ons is blijven zitten. Ook dat wij erg goed ons best hebben gedaan en dat hij het betreurt dat een van de leerlingen van zijn klas is verongelukt dit jaar.

Even kijkt hij dan naar de foto van Debbie. Alle kinderen horen dit zwijgend aan en van de emoties die toen zo heftig waren is nu totaal geen sprake meer. Dan begint hij de rapporten uit te delen. Mijn cijfers zijn erg goed en ik mag naar het voortgezet onderwijs waar Anne ook op zit. De meester wenst ons, een prettige vakantie en veel succes op jullie nieuwe school. Bij het avondeten worden mijn rapportcijfers door mijn ouders besproken. Papa zegt dat ik nu toch maar eens na moet gaan denken wat ik later wil worden. Anne wist al vroeg dat ze de verpleging in wilde. Na even hierover nagedacht te hebben bedenk ik me dat het ontzettend leuk lijkt om kapster te worden.

Dat lijkt mij ook, zegt mama als ik dat verteld heb.

Op zaterdagochtend is eindelijk de dag aangebroken dat we op vakantie gaan en vertrekken naar Frankrijk. De auto die mijn vader gekocht heeft is volgeladen met spullen. De ouders van Dick komen die ochtend bij ons om Dick en ons uit te zwaaien. Dick heeft een grote tas bij met al zijn spullen daarin. De tas wordt achter in de kofferbak gepropt bij alle andere spullen. En eindelijk gaan we dan.

Mijn zus in het midden op de achterbank en Dick en ik zitten nu ieder aan een raamkant. Na de eerste stop dan wisselen we hebben we afgesproken. Ik kijk een beetje met spanning uit om naast Dick te zitten. Het eerste gedeelte gaat voor een groot deel door Nederland. Na ongeveer drie uur rijden zijn we aangekomen in Maastricht. Daar is onze eerste stop. Mama heeft een erg grote zak met boterhammen en een paar flessen met ranja. Voor hen zelf heeft ze een thermoskan met koffie. Na een half uur vertrekken we weer en rijden België binnen. Dan rijden we een poosje langs de Maas en dan rijden we Luik binnen. We rijden dwars door deze stad heen. Mijn zus zit nu aan de raamkant in de auto en ik zit nu in het midden. Steeds zitten ze langs mij heen naar elkaar te kijken. Ik vind het spannend om naast Dick te zitten. In het begin hield ik wat afstand omdat ik me schaamde om met mijn blote benen tegen zijn benen aan te komen. Maar gedurende de reis gaat hij zich ook meer op zijn gemak voelen en raken onze benen elkaar meerdere keren. Ook praten we meer met elkaar over dingen die we onderweg zien. De reis vliegt zo voorbij. De volgende stop is dan Luxemburg.

Bij een grote parkeerplaats blijven we nu langer staan. Papa tankt de auto vol met benzine en mama koopt voor de verandering een keer een pakje sigaretten. Verbaasd staan we te kijken hoe ze haar sigaret rookt, omdat ze nog nooit gerookt heeft. Na de eerste trek aan de sigaret krijgt ze meteen een hoestbui en komen we niet meer bij van het lachen. Mama kan er ook wel een beetje mee lachen.

Dan gaat de reis weer verder. Na nog een aantal keer gestopt te hebben bereiken we laat in de avond de camping waar we een tent gehuurd hebben. Mijn ouders melden zich bij de receptie en bellen ook even de ouders van Dick om te vertellen dat we goed zijn aangekomen. Een mevrouw van de reisorganisatie brengt ons naar onze tent. Onderweg wijst ze waar het toiletgebouw en de winkel is. In de tent staat van alles, bedden, koelkast, potten en pannen zoveel dat je het niet op kan noemen. Uit de auto worden wat spullen gehaald om te slapen, we drinken nog wat en lopen dan naar het toiletgebouw om onze tanden te poetsen Iedereen is daarna heel gauw in slaap, vermoeid van de lange reis.

De volgende ochtend worden we gewekt door het krijsen en roepen van een kind. Zijn moeder maant het kind 'dat hij stil moet zijn.' Ik kan niet verstaan wat ze zegt, maar haar 'sssst.' zegt mij genoeg. Het is niet leuk om zo wakker gemaakt te worden. Maar het is ook al zo warm, dat we toch maar uit bed stappen. Buitengekomen zie ik pas hoeveel tenten op deze camping staan en hoe de omgeving eruit ziet. De camping ligt in een dal met bossen en groen. Aan een kant van de camping zijn hoge bergen. Veel mensen zijn al wakker en begroeten ons met een kort knikje of steken hun hand op. Als iedereen dan wakker is loopt papa met Anne naar de winkel om brood te halen. Mama vraagt of wij ook wakker geworden zijn van het schreeuwende jongetje van de burens of zo?

Ik vertel haar, dat ik wel wakker was geworden. Anne, Dick en ik gaan ons dan eerst maar even wassen. Dick moet aan de andere kant van het toiletgebouw naar binnen. Maar omdat in het gebouw de muren aan de bovenzijde niet helemaal tot het dak reiken kunnen wij hem wel horen. Als hij klaar is roep hij ons. Anne roep terug dat hij buiten maar even moet wachten op ons. Zo lopen we, even later, met zijn drieën terug naar de tent.

Op tafel liggen twee lange stokbroden, boter, kaas, jam en pindakaas. Tijdens het eten hebben papa en mama het over het weer en over hoe warm het vandaag wel zal worden en hoe mooi de omgeving wel niet is. Het is leuk om zo buiten te eten. Papa stelt dan voor om na het eten eerst de auto leeg te laden en om dan over de camping te lopen, om te kijken wat er allemaal te zien en te doen is. Aan een kant van de camping liggen hoge bergen en het verbaast me dat ik die gisteren niet heb gezien, toen we hier naar toe reden. Op het einde van de camping is een klein poortje waardoor je bij een klein meertje komt. Bij het meertje, wat onder aan een van de bergen ligt, zijn wat paadjes die omhoog lopen langs de rotsen. Ik zie boven het meertje op een rots een klein meisje staan in een fel rood badpakje. Ze kijkt van de rots naar beneden, loopt dan terug en even zien we haar niet en springt ze met een aanloop van de rots af in het meertje. De reden voor de aanloop is, dat er enkele meters boven het meertje een rots vooruit steekt, waar je voorbij moet springen om in het meertje terecht te komen. Mama zegt dat ze dat best gevaarlijk vindt. Dan staat er een klein jongetje van zes of zeven jaar schat ik, klaar om te springen. Het jongetje is erg dun en net als een aapje springt hij van de rots af, zonder een aanloop te nemen. Ik hoor mama ooh roepen terwijl ik naar het jongetje kijk, maar het jongetje plonst ver voorbij de rots in het meertje.

Hij zal dit wel vaker gedaan hebben, zegt papa en we lopen weer verder. We komen langs de winkel en naast de winkel is een zwembad, waar het nu al erg druk is. In deze hitte is het fijn dat er een zwembad is en ik krijg nu al zin om te gaan zwemmen. Mama vraagt aan Dick of hij goed kan zwemmen?

Dick zegt stoer dat hij al twee diploma's heeft. Ook dat hij al erg jong begonnen is met zwemles. Zo lopen we weer langzaam terug naar de tent. Als we bijna bij de tent zijn rent een jongetje rakelings voor ons langs, met in zijn hand een emmertje met water. Uit het emmertje klots water over een van de schoenen van Dick die mopperend naar het jongetje roept. Het jongetje schreeuwt, 'pardon.'

Ik denk dat dit het jongetje is die in de ochtend zo aan het schreeuwen was. Terwijl ik dat denk, zegt mama volgens mij is dat het jongetje van vanochtend. Als we dan weer bij de tent zijn zeggen mijn ouders dat ze boodschappen gaan doen in het dorp vlakbij, omdat de campingwinkel best duur is. Wij blijven op de camping en besluiten om te gaan zwemmen. Bij het zwembad zie ik Anne en Dick soms elkaars hand vasthouden en ook een keer dat ze elkaar vluchtig een zoen geven. Terwijl ik zo dromend op de rand van het zwembad zit rent het Franse jongetje langs mij heen en plonst in het water. Ik roep nog, rot jongen!, maar hij is al weg.

De dagen daarna gaan we ons steeds beter thuis voelen op de camping. Met enige regelmaat mogen wij ook boodschappen gaan halen in de winkel en met meisjes die uit België komen, die we intussen ontmoet hebben, gaan we zwemmen in het zwembad. We zijn inmiddels al zo goed bevriend dat de meisjes langs ons komen wanneer ze iets willen gaan doen.

Regelmatig zien we het jongetje die irritant lang iedereen heen zoeft, en we besluiten een naam voor hem te bedenken. Een van de Belgische meisjes Claire zegt we noemen hem Woodpecker, van die tekenfilms. En zo roepen we, met zijn allen als het jongetje voorbij zoeft Woodpecker. Het jongetje reageert hier niet op. Het valt mij op dat de camping middags veel rustiger is, alsof er mensen weg zijn, maar mama zegt dat veel mensen in deze landen middags even slapen. Soms hoor je het Franse jongetje gillen of krijsen. Hij is dan de enige die de rust onderbreekt. Zelf zijn we er niet aan toe om te gaan slapen. Meestal gaan we dan naar het zwembad, waar het dan erg rustig is en we de ruimte hebben. Anne en Dick zijn nergens te zien en mama weet ook niet waar ze naar toe zijn gegaan. Door de warmte lijkt het haar ook niet veel te schelen. Ik besluit om dan maar naar de tent van de Belgische meisjes te lopen. Daar aangekomen blijken die ook te zijn gaan slapen.

Met mijn handdoek over mijn schouder loop ik dan maar naar het zwembad. Misschien zijn Anne en Dick daar wel. Daar aangekomen blijken ze er ook niet te zijn. Dan loop ik naar de winkel, maar die is gesloten. Vervolgens naar het meertje, misschien dat ze daar dan zijn. Met de groep vriendinnen hebben we daar ook al een paar keer gezeten, weg van alle ouders, gewoon een stille plek om wat te kunnen kletsen. Ook zijn we diverse keren van de rots afgesprongen het meertje in. Eerst met tweeën hand in hand en later durfde ik ook alleen. Bij het poortje aangekomen hoor ik het jongetje soms wat roepen en af en toe een plons in het water. Ik twijfel wat ik nu moet doen en besluit toch maar te gaan kijken en loop het paadje op naar boven omdat ik me toch afvraag waar Anne en Dick dan zijn. De zon staat inmiddels hoog aan de hemel en het is daardoor erg warm. Soms moet ik zelfs even stoppen op het paadje om uit te rusten. Met dunne straaltjes loopt het zweet over mijn gezicht en de warmte van het zand voel ik aan mijn benen. Even vraag ik me af waarom ik niet bij het zwembad ben gebleven. Dan word ik bijna omver gelopen door het drukke jongetje. Ik scheld hem wat na, maar hij is al weg verder naar boven. Even later hoor ik een plons en weet dat hij weer naar beneden gesprongen is. Bovenaan gekomen is er niemand bij de rots. Ik ga dan maar even in de schaduw van wat groen zitten om even uit te rusten en te bedenken wat ik nu zal gaan doen. Plotseling komt het jongetje weer aangerend om van de rots te springen. Ik verbaas me erover hoe hij zo snel boven kan komen in deze hitte. Hij kijkt even rond en ziet mij dan zitten. Hij draait zijn hoofd naar mij en spuugt een dikke klodder naar mij. Ik kan zijn spuug maar net ontwijken. Wat een ettertje denk ik. Ik spring boos op en loop naar het jongetje toe, die nog uitdagend staat te wachten om te springen als ik bij hem ben. Ik voel dat hij elk ogenblik zal springen en in een flits pak ik hem bij het elastiek van zijn zwembroekje. Juist op dat moment komt hij los om van de rots te springen. Ik laat zijn zwembroekje los en met een kort 'non' duikt hij van de rots naar beneden. Ik hoor geen plons, maar een doffe bons. Zo snel ik kan loop ik terug, uit het zicht van mensen die me gezien kunnen hebben. Als ik dan na even wachten niets meer hoor, besluit ik om toch maar van de rots in het meertje te duiken. Ik neem een aanloop, en daar ga ik. In mijn duik naar beneden zie ik het jongetje roerloos op de onderste voorruit stekende rots liggen. Ik zwem het meertje uit alsof er niets aan de hand is en loop zo naar de douches bij het zwembad. Voorzichtig draai ik me daar, tijdens het douchen om naar het meertje. Ik kan van hieruit echter niet zien wat er bij het meertje verder gebeurt.

Ik besluit dan maar op de rand van het zwembad te gaan zitten en af te wachten. Anne en Dick komen aangelopen vanaf de camping winkel, die inmiddels is open gegaan, met ieder een ijsje in hun hand. Ook zij hebben last van de warmte en zo ploffen ze naast mij neer op de rand van het zwembad. Als we daar dan zo zitten met onze voeten in het water, begint verderop bij het meertje een jongetje te schreeuwen in een taal die ik niet versta. De badmeester van het zwembad roep iets en rent meteen in de richting van het meertje. Hij roep nog wat naar een paar mannen die bij de receptie staan en die rennen achter hem aan. Een paar tellen later komt een van de mannen terug naar de receptie gerend en gaat daar druk gebarend staan praten met de receptioniste die meteen de telefoon pakt en gaat bellen. Bij het meertje wordt geschreeuwd en geroepen en langzaam zwelt het rumoer op de camping op. Uit sommige tenten komen mensen nog slaperig naar buiten. Er lopen steeds meer mensen richting het meertje. Sommige lopen snel, anderen langzaam uitkijkend naar wat er gaande is.

Anne, Dick en ik kijken elkaar dan aan en besluiten om ook te gaan kijken wat er aan de hand is. Ik doe alsof ik van niets weet en loop met hun mee. Bij het poortje van het meertje aangekomen zien we dat er een groep mensen staan te kijken. We sluiten achteraan om iets te kunnen zien. Ik loop naar de zijkant van de groep mensen, omdat ik van de achterkant toch niets kan zien en zo zie ik nog net iets van de onderste rots. Er staan op de rots een paar mannen bij het jongetje die nog steeds roerloos op de rots ligt. Na enige tijd komt er gehaast een man in een witte jas aangelopen, met in zijn hand een zwarte tas. Iedereen gaat opzij om de man, waarschijnlijk een dokter, door te laten. De man loopt door het poortje over het pad wat naar boven loopt om daarna rechtsaf te gaan over het pad wat dan weer naar de onderste rots loopt. Op de rots ligt het jongetje onder een dekentje van een van de kampeerders. De dokter slaat het dekentje open en voelt aan het hoofd van het jongetje. Het lijkt dan of de dokter in zijn ogen kijkt, hij pakt iets met een slangetje eraan uit zijn tas. Doet dit in zijn oor en tast daarmee het jongetje af. Op diverse plaatsen lijkt hij zo te luisteren. Dan, na een moment dat hij even stil zit en zijn hoofd naar beneden richt, schudt hij met zijn hoofd. Een van de mannen legt zijn hand op zijn gezicht en begint te huilen. In de groep toeschouwers beginnen nu ook mensen zacht te praten en sommigen beginnen te huilen. Sommige mensen slaan een kruisteken en beginnen zacht te bidden. De dokter legt nu het dekentje helemaal over het jongetje heen. Ik beseef nu dat het jongetje dood is.